

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114220986
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8114220986.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka, v spore žalobkyne U. P., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., V. XXX/X, zastúpená Advokátskou kanceláriou KAIFER, s. r. o., Fibichova 11, Košice, adresa na doručovanie: Timonova 15, Košice, proti žalovanému: Obec Lemešany, Lemešany 186, zastúpený Advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI, spol. s r. o., Masarykova 13, Prešov, o zaplatenie 4.050 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 25C 257/2014-385 zo dňa 14.2.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku žalobkyni sumu 2.610,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 2.610,90 eur od 12.7.2014 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 28,92 % vo výške, ktorá bude presne špecifikovaná osobitným uznesením, do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, kde sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 4.050 eur spolu s 8,15 % ročným úrokom z omeškania od 12.4.2014 do zaplatenia. Žiadala priznať náhradu trov konania.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že je vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v k.ú. G. a je zapísaná na LV XXXX, parcela registra KN C XXX/X - ostatné plochy o výmere XXX m². Túto nehnuteľnosť užíva žalovaný bez právneho dôvodu a bez toho, aby jej poskytol za užívanie nehnuteľnosti náhradu. Žalobkyňa žiadala priznať za obdobie od 1.7.2011 do 30.6.2014 náhradu 1,50 eura ročne za m² s poukazom na závery znaleckého posudku C.. C. U. č. XXX/XXXX, ktorý predložila súdu. Výška bezdôvodného obohatenia by podľa ustálenej rozhodovacej praxe mohla predstavovať 10 % z ceny nehnuteľnosti.

3. Prvoinštančný súd v poradí prvým rozsudkom č.k. 25C 257/2014-56 zo dňa 19.2.2015 zistil, že nárok nie je dôvodný a žalobu zamietol. Poukázal pritom na skutočnosť, že žalobkyni nárok nevznikol a naviac, je premlčaný. Po podaní odvolania žalobkyňou vec bola zrušená odvolacím súdom uznesením č.k. 17Co 164/2015-110 zo dňa 12.11.2015. Okrem procesných pochybení odvolací súd upriamil pozornosť prvoinštančného súdu na riešenie otázky, či k 1.7.2009 existoval alebo nie zmluvný vzťah medzi stranami

sporu, ktorá otázka má zásadný význam pre posúdenie uplatneného nároku aj vo vzťahu k zák. č. 66/2009 Z.z.

4. Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie a zistil, že skutočne žalobkyňa je vlastníčka nehnuteľnosti KN C XXX/X o výmere XXX m² - ostatné plochy, zapísané na LV XXXX, k.ú. G., ktoré vlastnícke právo nadobudla na základe darovacej zmluvy č. V4097/2010, uzatvorenú medzi R. Z., rod. L. ako darcom a žalobkyňou ako obdarovanou. Obec Lemešany užívala uvedenú nehnuteľnosť ako súčasť pôvodnej parcely E KN č. XXX/X - orná pôda o výmere X.XXX m², z ktorej boli odčlenené viaceré parcely, medzi inými aj parcela žalobkyne. Právna predchodkyňa žalobkyne, R. Z., na parcelu E KN XXX/X mala uzatvorenú nájomnú zmluvu č. X/XXXX zo dňa 19.10.2004, podľa ktorej žalovaný si prenajímal od právnej predchodkyne žalobkyne celú nehnuteľnosť za 1 Sk za m². Túto parcelu využíval ako areál, na ktorom vybudoval športoviská. Nájomný vzťah bol uzatvorený na dobu neurčitú s výpovednou lehotou 6 mesiacov.

Právna predchodkyňa žalobkyne výpoveďou zo dňa 28.5.2009 vypovedala žalovanému nájomný vzťah. Podanie bolo podané na pošte dňa 11.6.2009. Výpovedná doba začala plynúť 1.7.2009 a uplynula dňa 31.12.2009. Prvoinštančný súd túto výpoveď považoval za platnú. Je pravdou, že pôvodne výpoveď bola daná na celú nehnuteľnosť o výmere 4.466 m², avšak zmluvné strany ju považovali za platnú a bolo nepochybné, že jej výpoveď sa dotýka nehnuteľnosti, ktorá po odčlenení jednej z parciel bola v nájomnom vzťahu so žalovanou.

Prvoinštančný súd vyhodnotil, že žalovaný od uplynutia výpovednej doby užíva nehnuteľnosť bez právneho dôvodu.

Ďalej bolo zistené, že cena za užívanie tejto nehnuteľnosti sa pri hodnote nehnuteľnosti 25.700 eur (900 m²) v zmysle trhových predpisov pohybuje v rozsahu 1/10 z hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, čo v danom prípade predstavuje 2,85 eura za m² ročne v súlade so znaleckým posudkom č. 149/2015 zo dňa 13.7.2015, ktorý predložila žalobkyňa.

Prvoinštančný súd vec posúdil jednak podľa § 1 ods. 1, 2 a § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ďalej vzhľadom na vznesenú námietku premlčania aj podľa § 101, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a vzhľadom na právny vzťah, ktorý vznikol aj podľa §677 ods. 1, 2 a § 678 Občianskeho zákonníka a podľa § 451 ods. 1, 2 a § 456 Občianskeho zákonníka.

5. V prvom rade sa vysporiadal s okolnosťou, či v čase platnosti a účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. existoval na pozemok žalobkyne iný právny vzťah, alebo je potrebné v danom prípade aplikovať právny vzťah vzniknutý ex lege podľa zákona č. 66/2009 Z.z., a to podľa § 4 ods. 1.

Žalovaný užíva pozemok bez právneho dôvodu. Nehnuteľnosť je súčasťou športového areálu futbalového ihriska, ktorý celý areál tvorí stavbu. Argumenty žalovaného, že v danom prípade vzniklo zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. prvoinštančný súd vyhodnotil tak, že v čase nadobudnutia účinnosti tohto zákona medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou existoval zmluvný vzťah z nájomnej zmluvy č. 1/2004. Zákon č. 66/2009 Z.z. predpokladá vznik vecného bremena v prípade, ak ku dňu účinnosti tohto zákona neexistuje iné zmluvné dohodnuté právo medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku. Podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ak nie sú splnené kumulatívne, vecné bremeno nevzniká.

Prvoinštančný súd poukázal v tejto súvislosti aj na obdobný záver prijatý v uznesení Krajského súdu v Prešove 6Co 11/2016-199.

Tým, že žalovaný namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobkyne, prvoinštančný súd sa s touto otázkou zaoberal a vyhodnotil, že žalobkyňa je aktívne vecne legitimovaná na podanie tejto žaloby. Na strane žalovaného neexistuje právo zodpovedajúce zákonnému vecnému bremenu, žalovaný užíva pozemok žalobkyne bez právneho dôvodu. Preto je oprávnená žalobkyňa domáhať sa ochrany svojho vlastníctva zo strany žalovaného.

6. Prvoinštančný súd sa zaoberal aj výškou uplatneného nároku a dospel k záveru, že nárok žalobkyne je čiastočne premlčaný. Skúmal námietku premlčania vznesenú žalovaným a zistil, že vzhľadom na to, že ide o bezdôvodné obohatenie, plynie subjektívna dvojročná lehota. Žaloba bola súdu doručená dňa 25.7.2014. Žalobkyňa sa domáha svojich práv od 1.7.2011 do 30.6.2014. Návrh žalobkyne je teda dôvodný k 25.7.2012, teda 2 roky spätne od podania žaloby. Prvoinštančný súd nárok žalobkyne za obdobie od 1.7.2011 do 24.7.2012 ako uplatnený po zákonnej dvojročnej lehote zamietol ako premlčaný. Pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia za ďalšie obdobie prvoinštančný súd vychádzal z toho, že nárok žalobkyne je daný za obdobie 1 rok a 341 dní. Výška bezdôvodného obohatenia za 1 rok je 1.350 eur, teda za obdobie od 1.7.2013 do 30.6.2014 pri výmere 900 m² cena 1,50 eura. Výška nároku

za 314 dní, teda za obdobie od 25.7.2012 do 30.6.2013 súd vypočítal tak, že žiadanú sumu 1,15 eura za rok a m² prepočítal na 1 deň a následne vynásobil počtom dní, za ktoré má žalobkyňa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (1,50 eura : 365 dní = 0,004109 eura denne x 341 dní = 1,401 eura za m² denne. Teda pri tejto sume a pri výmere 900 m² potom bezdôvodné obohatenie predstavuje 1.260,90 eura. Spolu za obdobie od 25.7.2012 do 30.6.2014 predstavuje bezdôvodné obohatenie vo výške 2.610,90 eura. Prvoinštančný súd pritom zohľadnil preukázanú výšku úhrady za m², keď podľa znaleckého posudku C. U. č. XXX/XXXX čiastka sa vypočíta z hodnoty predmetnej nehnuteľnosti, kde hodnota nehnuteľnosti predstavovala v tom čase 25.700 eur a 1/10 predstavuje 2,85 eura ročne za m². Nárok žalobkyne uplatnený vo výške 1,50 eura za m² ročne je preto dôvodný. Žalovaný spochybňoval uvedenú výšku, avšak nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukázal inú sumu.

Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že v danom prípade vzniklo právo vecného bremena, a preto na uvedený nárok má právo len právna predchodkyňa žalobkyne, k čomu prvoinštančný súd zaujal stanovisko vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii. Pokiaľ sa týka náhrady za vecné bremeno, ktoré žalobca tvrdil, nepreukázal jeho potencionálnu výšku.

Prvoinštančný súd podľa § 517 ods. 1, 2 OZ priznal žalobkyni z priznanej sumy aj úroky z omeškania, ktorých výšku stanovil v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. Žalobkyňa žiadala úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.050 eur od 14.7.2014 do zaplatenia. Výzvou zo dňa 2.7.2014 žalobkyňa vyzvala žalovaného na zaplatenie peňažného plnenia v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Žalovaný potvrdil, že už 4.7.2014 mal k dispozícii výzvu žalobkyne a na túto výzvu reagoval. Žalovaný sa dostal do omeškania 7 dní po doručení výzvy, teda dňa 12.7.2014. Preto prvoinštančný súd priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania od 12.7.2014.

7. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 251, § 255 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP, s použitím ust. § 262 ods. 1, 2 CSP. Súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola čiastočne úspešná, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 28,92 % (2.610,90 eur = 64,46 %). Úspech žalovaného bol vo vzťahu k premlčanému nároku v rozsahu 35,54 %. Rozdiel predstavuje 28,92 %. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Namietala rozhodnutie prvoinštančného súdu vo vyhovujúcom výroku a súvisiaci výrok o trovách konania. Zamietavý výrok opravným prostriedkom nenapadla.

Žalovaná v odvolaní uviedla, že odvolanie podáva podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a ďalej podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ a f/ CSP.

Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom výroku zmenil a žalobu zamietol.

Poukázala na závery predchádzajúceho odvolacieho rozhodnutia v tejto veci, kde bol vyjadrený záväzný právny názor, akým spôsobom je potrebné na daný právny vzťah aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z. Pri právnom posúdení veci je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že v čase účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. nájomný vzťah medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovanou k pozemkom netrval, pričom zo zákona vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. Tak to vyplýva z úmyslu zákonodarcu pri prijímaní tohto zákona, keď ak po dni účinnosti tohto zákona z akýchkoľvek dôvodov zmluvne dohodnuté iné právo zaniklo, vzniká právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Takáto forma ochrany práv a záujmov bola vo verejnom záujme dočasne regulovať právne vzťahy, ktoré do tej doby neboli zákonom riešené dočasne. Zákon v ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. dáva prednosť pri usporiadaní vzťahov medzi pozemkami a stavbami pri vlastníctve obce stavieb súkromnej úprave právnych vzťahov, avšak v prípade, pokiaľ tieto právne vzťahy nie sú upravené zmluvne, nastupuje právny režim vyplývajúci z predpokladov uvedených v tomto zákonnom ustanovení.

Žalovaná ďalej namietala, že žalobkyňa nebola vlastníkom pozemku v roku 2009, resp. pred rokom 2009, ani dňa 1.7.2009. Nemala so žalovanou uzatvorený žiadny právny vzťah spočívajúci v nájme pozemkov na základe nájmovej zmluvy. Na základe darovacej zmluvy získala spornú nehnuteľnosť a v čase prijímania daru bola si vedomá okolnosti, že jej pozemok tvorí časť športového areálu - futbalového ihriska žalovaného.

Pokiaľ v danom prípade vzniklo zo zákona právo zodpovedajúce vecnému bremenu, v takom prípade je náhrada jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Týmto nárokom disponuje len ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena. V danom prípade vlastníčkou nehnuteľnosti bola R. Z. a len ona z titulu vecného bremena mala právo na finančnú náhradu. Len R. Z. môže byť aktívne legitimovanou osobou.

Pokiaľ sa týka odplaty, s poukazom na ust. § 128 Občianskeho zákonníka nárok zodpovedá obvyklej odplate za nútené obmedzenie vo verejnom záujme. Nie je to komerčné nájomné. Súd v danom prípade stanovil komerčné nájomné. Tento postup nebol správny, pretože podľa územného plánu obce parcela žalobkyne nie je určená na individuálnu zástavbu, či na komerčné účely, ale ide o športový areál. Výnos z majetku žalobkyne v rozsahu 1,50 eura ročne za m² je nereálny a nekorešponduje s hospodárskym úžitkom či výnosom. Žalovaná mala v priebehu konania záujem vykonať dokazovanie nielen na určenie hodnoty vecného bremena, ale alternatívne aj na určenie hodnoty náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, čo súd nepripustil.

Vo vzťahu k trovám konania žalovaná žiadala aplikovať ust. § 257 CSP s tým, že žalovaná je samospráva, v danom prípade ide o výnimočnú vec a sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na to, že ide o potrebu usporiadania právnych vzťahov k pozemku dotknutých strán sporu.

9. K odvolaniu žalovanej zaujala písomné stanovisko žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok v napadnutej časti potvrdil. Prvoinštančný súd vo veci správne rozhodol. Vykonal dôkazy, zistil správny skutkový stav a správny skutkový stav podrobil aplikácii príslušných právnych noriem správne, ktoré aj správne interpretoval.

Prvoinštančný súd k odvolacím námietkam žalovanej zaujal odpovede vo svojom rozhodnutí a zaujal jednoznačné stanovisko, že cieľom zákona č. 66/2009 Z.z. nebolo zriadiť zákonné vecné bremená, ale definitívne usporiadať vlastnícke vzťahy, okrem iného aj k pozemkom, na ktorých sú umiestnené športové areály tak, aby právny stav nahradil protiprávny stav, ktorý trval bez toho, aby existoval nájomný alebo iný vzťah k pozemkom. Zákonodarca jednoznačne stanovil, za akých podmienok môže vzniknúť v danom prípade vecné bremeno. Prvoinštančný súd zistil, že v danom prípade neboli naplnené všetky zákonom požadované podmienky na vznik vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., a preto nárok žalobkyne je daný podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. V iných konaniach, na ktoré sa odvoláva žalovaná (Krajského súdu v Prešove 15Co 37/2012) sa neriešila otázka vzniku vecného bremena, ale otázka vypratania nehnuteľnosti a závery z konania Krajského súdu v Prešove 5Co 37/2012 v danom prípade tiež nie sú aplikovateľné. Žalobkyňa vzniklo právo na náhradu za užívanie nehnuteľnosti, nie náhradu za vecné bremeno. Žalobkyňa so žalovanou nemala uzatvorený nájomný vzťah, ani iný vzťah zodpovedajúci okolnosti, že žalovaná užíva jej nehnuteľnosti. Preto žiadala žalobe vyhovieť.

Odmietla aplikáciu ust. § 257 CSP vo vzťahu k trovám konania, pretože neboli na to splnené podmienky.

10. Žalovaná k stanovisku žalobkyne uviedla, že na podanom odvolaní trvá, poukázala na obsah svojho odvolania a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol.

11. K tomuto stanovisku zaujala písomné vyjadrenie žalobkyňa, ktorá taktiež zotrvala na svojich predchádzajúcich argumentoch a žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil.

12. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu, v celom rozsahu na správne dôvody poukazuje a len pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd navyše dodáva:

13. Predmetom odvolacieho konania je uplatnený nárok žalobkyne za užívanie jej pozemku, a to parcely č. KN C XXX/X - ostatné plochy o výmere XXX m² zapísanej na LV XXXX v k.ú. G. za obdobie od 25.7.2012 do 30.6.2014 v celkovej sume 2.610,90 eur. V priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že táto parcela bola pôvodne súčasťou parcely č. E KN XXX/X, ktorú právna predchodkyňa žalobkyne, R. Z., na základe nájomnej zmluvy z 19.10.2004 prenajala žalovanej v rozsahu 4.466 m² na dobu neurčitú pri 6-mesačnej výpovednej dobe. Podaním zo dňa 28.5.2009 právna predchodkyňa žalobkyne vypovedala nájomný vzťah žalovanej, ktorá výpoveď bola žalovanej aj doručená. Výpovedná lehota skončila 31.12.2009.

Zákon č. 66/2009 Z.z. sa stal platným 28.2.2009, účinnosť nadobudol 1.3.2009 okrem článku I, II a III, ktoré nadobúdajú účinnosť 1.7.2009. Ust. § 4 ods. 1 tohto zákona je zaradené pod čl. I, preto nadobúda účinnosť dňom 1.7.2009. Tento zákon č. 66/2009 Z.z. je predpisom, ktorý upravuje vlastnícke vzťahy k

pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve iných osôb, ako obcí. Zákon sa okrem iného vzťahuje aj na pozemky, na ktorých je umiestnený aj športový areál.

Žalovaná má na pozemku žalobkyne (okrem toho aj na ďalších pozemkoch) umiestnený športový areál. Tento športový areál je vo vlastníctve obce. Ust. § 4 zákona 66/2009 Z.z. stanovuje pre prípad, že by ku dňu účinnosti tohto zákona neexistovalo zmluvne dohodnuté iné právo medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, vznik vo verejnom záujme vecného bremena vlastníka pozemku pod stavbou.

Prvoinštančný súd však správne zistil, že ku dňu účinnosti tohto zákona existovala medzi vlastníkom pozemku (R. Z.) a žalovanou nájomná zmluva na prenájom týchto pozemkov na dobu neurčitú s výpovednou 6-mesačnou lehotou. To, že od 1.7.2009 plynula výpovedná doba, nemá vplyv na to, že právny vzťah (nájomné) tu reálne uzatvorený bol.

Zákon č. 66/2009 Z.z. rešpektuje úpravu takýchto vzťahov. Pokiaľ by však súkromná úprava takýchto vzťahov ku dňu účinnosti zákona neexistovala, tento „nelegálny vzťah“ sa nahrádza vzťahom vyplývajúcim „ex lege“ vzniknutým vo verejnom záujme, a to zriadením vecného bremena. V danom prípade ale vecné bremeno medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou nevzniklo. Tým, že nájomný vzťah k 31.12.2009 sa skončil po uplynutí výpovednej doby, od 1.1.2010 tento vzťah nemal ani zákonnú a ani súkromnú formu úpravy. Preto žalovaná užívala tieto nehnuteľnosti tak, ako to zistil prvoinštančný súd bez právneho dôvodu.

Žalobkyňa medzičasom nadobudla na základe darovacej zmluvy geometrickým plánom vyčlenený pozemok, vstúpila do všetkých práv a povinností pôvodnej vlastníčky tohto pozemku. Za užívanie pozemkov žalovanou má právo na primeranú náhradu. Je v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o ochrane vlastníckeho práva (§ 126) a Ústavou SR (čl. 20), aby žalovaná hoci obec a vo verejnom záujme užívala pozemok žalobkyne bez akejkoľvek náhrady. Žalobkyňa predložila doklady svedčiace o výške náhrady za pozemok v danom čase. Je neprípustné, aby táto náhrada bola nižšia, než je náhrada, ktorú produkuje dopyt a ponuka na trhu. Podľa znaleckých záverov, ktoré predložila žalobkyňa, je táto náhrada oproti uplatnenému nároku vyššia a predstavuje 2,85 eura ročne za 1 m². Náhrada dohodnutá v pôvodnej nájomnej zmluve 1 Sk ročne za m² už aj s poukazom na čas, ktorý uplynul medzičasom od vzniku nájomnej zmluvy (19.10.2004) doposiaľ a vzhľadom na pohyb cien na trhu s nehnuteľnosťami, a to už vo vzťahu k nájmu, alebo vo vzťahu k cenám pri kúpnopredajných zmluvách je neprimerane nízka. Preto podľa odvolacieho súdu cena uplatnená žalobkyňou je primeraná a odrážajúca aj vzostup cien na trhu. Je preto spravodlivé, ak táto náhrada aspoň sčasti korešponduje podmienkam na trhu v danom čase (1,5 eura ročne za m²) a zodpovedá náhrade za bezdôvodné obohatenie sa žalovanej pri užívaní pozemku žalobkyne bez zmluvnej úpravy.

Prvoinštančný súd správne postupoval, keď sa nezaoberal cenou náhrady v súvislosti so zriadením vecného bremena, pretože predmetom konania takýto nárok nebol, lebo ani nevznikol.

Prvoinštančný súd správne postupoval, keď zákonným spôsobom podľa § 255 ods. 1, 2 CSP rozhodol aj o trovách konania pri zohľadnení miery úspechu a neúspechu oboch sporových strán. Aplikácia ust. § 257 tak, ako to namietala žalovaná je nedôvodná, pretože citované zákonné ustanovenie je možné aplikovať výnimočne a pri existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. V danom prípade ani odvolací súd nezistil žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na rozhodnutie o trovách konania a nezistil ani žiadne iné dôvody hodné osobitného zreteľa. V prejednávanej veci ide o spor, ktorý vznikol v súvislosti s právom žalobkyne na náhradu za užívanie pozemku, keď žalovaná užívala pozemok žalobkyne bez právneho dôvodu. Čiastočne bola žalobkyňa úspešná, čiastočne bola žalovaná úspešná. Prvoinštančný súd určil pomer úspechu sporových strán s tým, že v priebehu konania nebol ani zo strany prvoinštančného súdu, ale ani zo strany žalovanej namietaná aplikácia citovaného zákonného ustanovenia § 257 CSP. Žalovaná jednoznačne popierala svoju zodpovednosť, popierala vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie na svojej strane a taktiež odmietala akúkoľvek alternatívu riešenia sporu, okrem zamietnutia žaloby. Nebol dôvod na prípadné zmiernenie a moderovanie rozhodnutia o trovách konania zo strany súdu a ani samotná žalovaná to v priebehu konania nenavrhol. Správne postupoval prvoinštančný súd, keď v tomto rozsahu rozhodol o trovách konania tak, že priznal úspešnej žalobkyňi percento nároku na náhradu trov konania.

14. Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní bola úspešnou stranou sporu žalobkyňa, preto žalobkyňi patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanej, ktorá v konaní pred odvolacím súdom úspešná nebola. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.